

טניה שלנסקי ז"ל: נשמה מאירה

זה עדיין קרוב וכואב. **טניה שלנסקי** הלכה לעולמה. כנראה, גם "שם" זקוקים לאנשים טובים. על פי דבריה של טניה: "אינני יכולה להסכים עם הטענה שבן אדם חי כל עוד זוכרים אותו. זיכרון הוא לא העיקר. בן אדם חי כל עוד ישנם אנשים אחרים המתנהגים כמוהו".

איזה מסר נוכל ללמוד ממנה? מה היה מיוחד בהתנהגותה ובאישיותה של טניה? אור פנימי היה לה. אור אשר טניה ברוחב לב הרעיפה, העניקה לכל אחד. זה מה שמשך אליה אנשים ובעלי חיים. תקרינו את האור! זה המסר שטניה משאירה לנו.

עזיבתה של טניה היא אבידה קשה לא רק למשפחתה ולאוניברסיטה, בעולם הזה כולו נשאר פחות אור. אומרים חז"ל, שעזיבתו של בן אדם גורמת לצמצום, להפחתת קדושת ה', ולכן מתחילים קדיש יתום מברכת הגדלת קדושת ה'.

נר אלוקים נשמת אדם.

נר נשמתה של טניה ידלק לנצח: יהי זכרה ברוך.

יתגדל ויתקדש שמה רבא... ♦

בעלה: מיכאל

1986 מכה שנייה נוחתת עליה, היא מאובחנת (אם כי לא אבחון סופי) כחולה ב- Chronic Fatigue Syndrom - CFS. טניה עמדה בניסיון הקשה הזה ללא תלונות, ללא ייאוש, עם שליטה מלאה ברוחה. היא התאמצה להמשיך לעבוד, ובמצב בריאותה המעורער היא עלתה ארצה עם משפחתה בשנת 1989, ועברה שלי הסתגלות קשים המאפיינים חיי עולים חדשים. מצב בריאותה לא אפשר לה לעבוד במקצועה כמתכנתת מחשב. המציאות המרה הזאת, כשהיא לא עובדת, העמידה אותה בעוד מבחן קשה ביותר. ושוב ללא תלונות, ללא ייאוש ורק הרשתה לעצמה להוריד דמעות כשאף אחד לא ראה. בעזרתו של **בני אברהמי**, טניה נכנסה בהדרגה לחיי המחלקה למדעי החיים בבר אילן; איסוף מידע ממוחשב ממאגרי מידע מדעיים שונים, השגחה על כיתות מחשבים, סידור ספרים בספריה ובסוף – עובדת ספריה. עם כל הקשיים הכרוכים במסלול זה, טניה הייתה מאושרת, היא חזרה לחיים – היא תמיד אהבה ספרים. נראה היה שהכול מסתדר, והיא התחילה ליהנות מהחיים....

לא ניתן לה הרבה זמן לאושר. לפני שנתיים אובחנה אצלה מחלה סופנית. למרות שטניה יודעת שהמחלה חשוכת מרפא, היא נלחמת עד הסוף. במבחן האחרון בחייה היא שוב עמדה במסירות נפש, ללא תלונות, ללא דיכאון, וללא ייאוש כלל. עם חיוך כרגיל, היא המשיכה לעבוד ולעזור לכל אחד. מי שלא ידע לא יכול היה לנחש מה מצבה האמיתי. היא דאגה יותר לאחרים מאשר לעצמה. לפי בקשתה, עד ימיה האחרונים אמה לא ידעה על סוג מחלתה. טניה עבדה עד הסוף, כל עוד היה לה כוח פיסי. לדבריה, תקופת עבודתה בספריה הייתה התקופה הכי מאושרת בחייה.

עד ימיה האחרונים בשכיבה, מרותקת למיטה, היא הדליקה נרות שבת. היא עוד זכתה לשמוע שנולד לה נכד, **אלן נתן**, הספיקה לראותו בסרט DVD, ולברך אותו.

זה עדיין אינו רחוק מאיתנו. זה עדיין קרוב וכואב. **טניה שלנסקי**, עובדת הספרייה למדעי החיים ולכימיה הלכה לעולמה. כיצד ניתן לתאר אישיות של בן אדם שהלך לעולמו? האם יש מילים מתאימות בכלל?

הממונים של טניה ציינו "היא יסודית, קפדנית, אחראית, בעלת מוטיבציה גבוהה וסבלנות רבה. היא הוכיחה את עצמה כעובדת מסורה ובעלת משמעת עצמית גבוהה. היא מגלה עניין רב בעבודתה, הליכותיה נעימות, ויש לה יחסי אנוש מעולים עם העובדים ועם קהל מקבלי השירות, המרצים והסטודנטים".

כל זה נכון, אבל זה עדיין לא מה שאפיין את טניה. מה עוד? בעלת ידיעות מרובות בתחומים שונים, גם במדעי הרוח וגם במדעים מדויקים, ובעלת השקפה עצמית בכל עניין. בת ואמא מלאת אהבה, אישה ערנית, וחברה נאמנה שתמיד נכונה לעזור לזולת.

גם זה נכון. וגם זה עדיין לא מאפיין בשלמות את טניה. חסר משהו בהגדרה, משהו מרכזי ובלעדי, דבר מה שהיה מושך אליה גם אנשים וגם בעלי חיים. חתולים וכלבים זרים היו באים אליה, מרחרחים אותה, מלקלקים את כפות ידיה ונותנים ללטף אותם. מה היה הדבר המיוחד שהם חשו בטניה?

בגיל 19, אחרי שסיימה מכללה למתמטיקה במוסקבה, עבדה כטכנאית בכירה במכון למדע. כישרונותיה היו מפליאים ותרומתה למחקר הייתה בלתי אופיינית למתחילים, ובקרוב שמה יופיע ברשימת מחברי אחד הפטנטים בתחום. ביום הולדתה העשרים, אביה, נכה מלחמה, קבל התקף לב. במשך שנתיים טניה, במקביל ללימודיה באוניברסיטה, טפלה בו במסירות בבית ובבתי חולים יחד עם אמה. פטירתו של אביה השפיעה עליה מאוד, ונאלצה לעזוב את האוניברסיטה לטובת עבודה כמהנדסת ומתכנתת במרכז לאינפורמציה ומחשבים. ב-1975 התחתנה וכעבור ארבע שנים ילדה את בתה, יוליה. זמן קצר יחסית הייתה מאושרת. בשנת